

IT-vision 2020

En historia om rävar, aktiva väggar och det nya livet på landet

Jag vaknar före väckarklockan idag. Solen skiner in bakom rullgardinen redan strax före fem. En ljuvlig morgon. Sjön är spegelblank. Plötsligt springer en räv över fältet, den stannar mitt i ett språng, vädrar och vänder. Med nyfiken blick tittar den rakt mot mitt köksfönster.

Det är skönt tyst i huset. Kaffet ryker i koppen och jag streamar senaste forskningsnytt kring geologi på vår aktiva vägg. Eftersom jag ska föreläsa om kraftiga regn och rasrisk direkt efter lunch är det bra att ha några aktuella exempel. Hittar ett från Kuba som jag drar in till min egen presentation. Min tillvaro som företagare och konsult är verkligen smidig nuförtiden.

På familjesidan av väggen får jag ett meddelande om att min gamla mamma som bor i stan just har vaknat. Hon ser mig direkt på sin vägg, jag vinkar och berättar om räven. Hon skrattar, rävar är hennes favoritdjur. Sedan överraskar jag mamma genom att mata fram en espresso från hennes nya kaffemaskin. Så skönt för oss syskon att kunna ha lite koll, hon är ändå snart 90 år och lite stapplig och glömsk. Mamma har också kontakt med distriktsköterskan via sin vägg, hon ser till att blodtrycksmedicinen doseras rätt och att mamma gör lite smidighetsövningar.

På lördag ska mamma och jag träffas och handla en ny kofta till henne via hologramservicen. Då behöver hon inte krångla i en provhytt utan vi kan se direkt vilken av modellerna som sitter bäst. Via vårt logistiksystem kan hon antingen hämta den på sitt Distributionscenter eller få den le-

vererad hem. Kanske kan jag också hitta en ny klänning till konferensmiddagen nästa månad. Eftersom jag har ett internationellt hologramkonto kopplat till mitt Visa-kort tänker jag begära in förslag på passande modeller från mina favoritbutiker på nätet. En ligger visst i Singapore och där kan jag också få måttsydda kläder.

De senaste tio åren har tekniken utvecklats fort. Efter bredbandsreformen var det som om allt mognade. Rädslan och skepticismen byttes mot en insikt om och glädje kring alla möjligheter. Och jag kände äntligen att min familj kunde ta steget och flytta ut på landet.

Nu vaknar övriga familjen. Oscar, tretton år, är seg som vanligt. Som tur är kan han ta det lugnt, skolan börjar inte förrän kl 10. Idag var det visst parallellundervisning med en landsbygdsskola i Australien. Temat den här månaden är livskunskap och engelska. Eleverna jobbar tillsammans med att jämföra och lära av varandras beteenden och erfarenheter. De chattar, jobbar med filmdagböcker och ger varandra olika situationer i form av case att fundera kring. Oscar är väldigt förtjust i en tjej som heter Sharon. Hon är visst dotter till en fårfarmare och nu har han sin vägg full av instruktionsappar för fårskötsel.

Northern
Periphery
Programme
2007–2013

Innovatively investing
in Europe's Northern
Periphery for a sustainable
and prosperous future

European Union
European Regional Development Fund

I vår by finns det fem 12-14 åringar som har ett klassrum på bygdegården och ett i skolan några mil härifrån. Hela klassen på 23 personer är utspridd längs samhällena vid älven. Beroende på ämne växlar undervisningen mellan bygdegården och skolan. När de har bild och fritt skrivande kan de välja att sitta hemma eller ta med sitt digitala papper och låta sig inspireras på valfri plats. Bildläraren är länkad mot allas papper och kan komma med tips och tankar kring perspektiv och färgval. Oscar är duktig att teckna, när jag berättar om räven lyser ögonen och han skissar några snabba streck på väggen bara för att hålla kvar ögonblicket. Han drar ned skissen till sin plånbok och funderar vidare.

De dagar klassen har uppkopplad undervisning i Bydegården brukar även jag vara där. Jag tar jobbet med mig, och nu när alla filer är lagrade i molnet är jag aldrig låst.

Ofta sitter jag i det stora rummet där skolsalen är synlig, ibland när jag har samtal att göra går jag till de små jobbsalongerna. Närvaro i bygdegården är viktig, för även om det är en lugn klass blir det tjafs ibland. Byns vuxna har ett gemensamt schema där du bokar in dig när du kan. Eftersom de flesta kan jobba mobilt är det inget problem.

Min man vaknar sist av alla. Helt i sin ordning eftersom han hade jour i natt. Han är läkare och sköter en hel del från sin praktik här hemma. Via funktionen e-hälsa i den digitala plånbok som alla har är det lätt att dela sin journal med sin husläkare. Direkt när någon kontaktar honom laddas historiken upp, tillsammans med grundstatus som puls och temperatur. Ibland säger han att han har diagnosen klar innan den som ringer hunnit säga hej.

Hans tjänst är på vårdcentralen i samma samhälle som

skolan. Det är ofta han bistår patienter med att göra ekokardiografi i realtid mot det stora universitetssjukhuset. Patienten slipper åka men har ändå tillgång till specialister. Tillsammans gör de sedan behandlingsförslag och det är enkelt för min man att följa upp. Grundidén är att den friska doktorn, via teknikens hjälp, åker till de sjuka patienterna. Förr i tiden var det tvärtom, hur konstigt det än låter.

Nu får jag snabba mig lite. Snart sitter mina åhörare bänkade hemma vid sina väggar eller på sina arbetsplatser. Tydligt skulle visst en kortkurs på universitetet i Milano också vara med. Min återförsäljare har gjort en bra införsäljning den här gången. Ju mer han kan fylla mina föreläsningar desto mindre behöver jag jobba! Skämt åsido, jag tar på stövlarna och promenerar bort till de stora stenarna som blev kvar efter inlandsisen. Natursceneriet är så häftigt där. Och ljuset. Det är nästan magiskt och jag vet att det är uppskattat att börja föreläsningen där. Jag känner mig nästan som David Attenborough när jag inleder med att hälsa alla välkommen. Skillnaden är att detta är i realtid.

Plötsligt är räven där igen. Den har smugit upp på en av stenarna och tittar ned på mig. Jag ser den inte först, men det gör alla mina åhörare. När det går ett sus i mitt headset förstår jag att det är något särskilt. Dave, som trots att det är sen kväll är med från Los Angeles, kommenterar och säger att han också vill bo i glesbygd. Ni har ju närhet till allt, säger han med avundsjuka i rösten. Jag vet, svarar jag och blir varm i hjärtat.

Tekniken har lärt mig att det bara är vår fantasi som sätter gränserna för vad som är möjligt. Det här är bara början.

Kommunförbundet
Västernorrland

